

prováděním důkazů o duševním stavu H. Z., což dovolatel s hlediska dovolacího důvodu čís. 2 § 503 c. ř. s. vytýká.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 9. prosince 1926 čj. Rv I 642/26. Dr. Grešl.

Rozhodnutí. zda a jakého prostředku donucovacího je použití, aby dítě rozvedených nebo rozloučených manželů (§ 142 obč. zák.) podle dohody nebo soudního opatření navštěvovalo některého z rodičů, u kterého nežije, je povolán soud opatrovnický. Povolil-li soud opatrovnický na návrh účastněné strany exekuci podle § 19 nesporného patentu podle svého usnesení, vydaného podle § 142 obč. zák., nebyl tím porušen zákon.

Soud opatrovnický podle svého právoplatného exekučního titulu vydaného podle § 142 obč. zák., jímž bylo uloženo otci nezletilých dětí, aby pro rok 1926 se postaral o to, aby dívky byly matce k čtyřnedělnímu pobytu vydány ihned pod exekuci, povolil k žádosti matčině podle § 19 nesporného patentu, aby nezletilé dívky byly výkonným orgánem nuceně odebrány a matce k čtyřnedělnímu pobytu vydány.

Usnesení toto bylo potvrzeno druhou i třetí stolicí, touto z těchto důvodů:

Stěžovatel vytýká usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice, patrnou protizákonnost a tvrdí, že když mu bylo dotčným usnesením opatrovnického soudu nařízeno jako otci dětí, aby se postaral, aby děti byly ihned vydány matce ku čtyřnedělnímu pobytu pod exekuci, je toto usnesení exekučním titulem, a že měla podle něho býti povolena exekuce podle § 354 ex. ř. Stěžovatel míní, že v tomto případě ani nedopadá předpis § 19 nesp. pat., poněvadž v něm jde o uplatňování matčiných práv ze smlouvy uzavřené při rozchodu manželů o jejich dětech, tedy jde o splnění domnělé smluvní povinnosti, což vtiskuje řečenému usnesení ráz exekučního titulu.

Dále vytýká rekursnímu soudu jeho názor, že způsob exekučního vydání dětí jest jediným prostředkem, aby byl donucen splniti svou povinnost a že by jinak provedení opatření opatrovnického soudu bylo vůbec neuskutečnitelno, a míní, že rekursní soud tímto názorem zneuznává účinnost § 354 ex. řádu jako exekučního prostředku. Praví, že rekursní soud uvedl správně, že dlužno při opatřeních opatrovnického soudu dbáti předpisu § 142 obč. zák., totiž dbáti zájmu dětí, že však rekursní soud není

důsledným, domnívá-li se, že zájem dětí připouští, aby byly násilně odebrány výkonným orgánem otci a byly odevzdány matce.

Stěžovatel míní, že takový počín mohl by zůstaviti a jistě by zůstavil v duši dětí nesmazatelný následek zhoubný pro jejich celý život budoucí a to jenom proto, jelikož soud nedovedl najíti vhodnějšího a účelnějšího prostředku donucovacího k vynucení domnělých povinností jeho, totiž prostředku uvedeného v § 354 ex. řádu.

Nejde napadeným usnesením o patrný rozpor se zákonem. dovolací rekurs je tedy bezdůvodný.

Byla navrhována a povolena exekuce podle § 19 nesp. pat. nemohla tedy býti povolována exekuce podle § 354 ex. řádu.

Rozhodovati, zda a jakého prostředku donucovacího je použiti, aby dítě rozvedených nebo rozloučených manželů (§ 142 obč. zák.) podle dohody nebo soudního opatření navštěvovalo některého z rodičů, u kterého nežije, je povolán opatrovnický soud.

V materiálich I. str. 666 se praví, že není příčiny zrušiti právní pravidlo nesp. pat., související s povahou a účelem nesporného soudnictví, a že proto bylo vysloveno pro větší jasnost (čl. XIII. č. 3 uvoz. zákona k exek. řádu), že zasahování soudu v nesporném řízení ve výkon rozhodnutí nebylo dotčeno změnou procesních zákonů. (Srovnej také zodpovědění otázek k § 1 ex. řádu bod 2. min. nař. ze 3. prosince 1897 č. 44 min. věstn.)

Když tedy opatrovnický soud na návrh zúčastněné strany povolil exekuci podle § 19 nesp. pat. podle svého usnesení, vydaného podle § 142 obč. zák., nebyl tím patrně porušen zákon.

Dovolací soud nepoznává také, že by povolený prostředek donucovací byl nepřiměřený.

Stěžovatelovy obavy, že takový počín mohl by zůstaviti a jistě by zůstavil v duši dětské nesmazatelný následek zhoubný pro jejich celý život budoucí, jsou proto nemístny, poněvadž matka navrhla, aby děti vydány byly jí osobně do rukou a žádala, aby jí bylo oznámeno za tím účelem, kdy soud provede odebrání dětí, aby si pro ně mohla včasné dojetí. Není tedy ani po této stránce patrně porušen zákon.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 22. března 1927 čj. R I 88/27.

Dr. Grešl.